

Pentti Hakkarainen

TALONI ESPANJASSA

Taloni Espanjassa

Pentti Hakkarainen

Taloni Espanjassa

© 2023 Pentti Hakkarainen
Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa
ISBN: 978-952-80-4569-4

Keräilen tavaroitani pahvilaatikoihin, joita olen ostanut, ihan oikeita muuttolaatikoita. Monta pienempää laatikkoa olen myös hakenut lähikaupasta, ja niitä ystävällisesti tutut myyjät ovat minulle jemmaaneet pyynnöstäni. Se onkin ollut suureksi avuksi, kun laatikoita tuntuu vain tarvitsevan paljon, vaikka näin yhden ihmisen taloudessa ei luulisi paljon tavaraa olevankaan. Uskomattoman paljon sitä lopulta aina tuntuu olevan, vaikka olen heittänyt jo kaiken mielestäni tarpeettoman menemään. Kantanut niitä roskalaatikkoon isoissa jätessäkeissä ja antanut kirpputorille kaiken, minkä luulen vielä hyödyttävän jotain toista ihmistä. Mutta yli kolmekymmentä vuotta olen pyörinyt näiden samojen seinien sisällä, joten kaikenlaista roinaa on ehtinyt siinä ajassa kerääntyä, osa tarpeellista mutta myös monta tarpeetonta. En ole kuitenkaan koskaan viehättynyt tavaran paljoudesta, enkä mistään maallisesta omaisuudesta. Enhän minä niitä mukaani ota, kun täältä joku päivä jalat edellä lähden, näin olen ajatellut ja näin edelleenkin ajattelen. En ole koskaan haaveillut asunnon, talon tai muun omistamisesta, vaan tyytynyt asumaan mielummin halvassa kaupungin vuokra-asunnossa. Jääpähän sekin raha sitten muuhun käyttöön, tuhlattavaksi tämän lyhyen maallisen vaellukseni aikana ja kaikki omaksi hyödyksi. Eikä jälkeeni jäävillä ole aihetta riidellä tai katkeroitua ainakaan tavaroista tai rahasta. Mielessäni pyörii asioita ja tapahtumia, mitä tähän asuntoon ja taloon liittyy koko tämän reilun kolmenkymmenen vuoden ajalta. Muistan vielä tuon

kesäkuun päivän, kun tähän taloon muutin, se oli vain kolme päivää ennen sitä, kun täytin kolmekymmentä vuotta. Se oli minulle eräänlainen syntymäpäivälahja, kun pääsin viettämään syntymäpäivääni, pyöreitä kymmeniä vuosia, uuteen ja juuri peruskorjattuun asuntoon. Entiseen asuntoon verrattuna tämä olikin silloin paljon parempi, oli keskuslämmitys, lämmin vesi, suihku ja mukavuudet. Entisessä ei ollut mitään muuta kuin kylmä vesi ja viemäri. No, oli siinä sentään sisä- vessa, joka oli talvella niin kylmä, että usein tuntui kuin olisi ulkokuhuussiin mennyt. Polttopuuta piti ostaa ja lappaa ne sitten kellarikerroksessa olevaan puuliiteriin sellaisen pienen kivijalassa olevan puuluukun kautta. Muuten se talo oli vähän samanlainen kuin tämäkin, kaksikerroksinen toisen maailmansodan aikaan rakennettu puutalo, jossa oli puolenkymmentä rappukäytävää ja jokaisessa neljä asuntoa, joista puolet yläkerrassa. Tämä talo on varmasti nähnyt monen asukkaan ja monen perheenkin surut ja murheet. Se voisi kertoa monta tarinaa ja monta ihmiskohtaloa, jos sillä siihen olisi kyky ja taito, kun ikää on yli seitsemänkymmentä. Mutta nyt tämän talon kohtalo on sinetöity saattamalla se purku- tuomiolle. Koko tämä vanha puutalokortteli hävitetään vanhoista taloistaan, ja tilalle tulee uusia nykyaikaisia asuntoja. Minäkin heitän jäähyväiset tälle talolle ja kaupungille, kun muutan nämä maalliset rojuni eteläiseen Suomeen, uuteen kotiini. Mieleni on odottava ja jännittynytkin, vaikka uusi kotikaupunkini on minulle ennestään tuttu, olenhan siellä niin usein käynyt. Mutta tämä on kaupunki, jossa synnyin ja kasvoin, säilyy kai aina sieluni sopukoissa sekä hyvine että huonoine muistoineen. Siihen liittyy suurin osa elämästäni ja kokemuksistani, vaikka olen paljon muuallakin asunut silloin nuorempana. Olen kuitenkin päättänyt monen pohdinnan jälkeen muuttaa pois ja katsella tätä kaupunkia etelän vinkkelistä sekä varmaankin käydä välillä aina katsomassa, kuinka täällä eletään. Eihän muuttopäätös mikään helppo ollut, ei millään tavalla. Olen kuitenkin sellainen luonne, että kylläs-

tyn välillä, ja silloin tulee suuri halu lähteä muualle. Minun sielussani lienee jonkinlainen muuttolintu, luonne, joka aina kevään tullen tähyää kaukomaille, haaveilee asumisesta milloin Espanjassa, milloin ehkä Virossa, välillä jopa Lontoossa. Ehkäpä, kun eläkkeelle pääsen, niin minä usein ajattelen.

Koskaan en ole haaveillut asumisesta pienemmässä kaupungissa kuin tämä minun syntymäkaupunkini on. Olen lapsesta saakka ollut kaupunkivarpunen, en halua maalle muuta kuin ehkä pienen hetken vierailulla. Nopeasti kuitenkin minä alan ikävöidä takaisin kaupunkiin, sinne, missä ihmisen on oikeasti parempi, sinne, missä kaikki on lähellä ja saatavilla. Luontoon voi mennä välillä, jos haluaa, sitähan meillä tässä maassa riittää kaikille ihan kohtuullisen matkan päässä. Jo ihan kävellen ja polkupyörällä pääsee nauttimaan kaupungin puistoista ja järvenrannoista, eikä tarvitse paeta jonnekin sähköttömään pimeään erämaamökkiin kököttämään ilman mitään mukavuuksia, kuten niin monilla tuntuu halua olevan. Mutta mieltymyksiä on tietenkin yhtä monta kuin on meitä ihmisiäkin. Jokaiselle löytyy oma tapansa elää, ja kaikki tavat on yhtä oikeita tai vääriä.

Astiat täytyykin pakata hieman paremmin, niin, että ne eivät säry matkalla. Laitan jokaisen lautasen sanomalehden sivun sisään ja asettelen sitten lautasia pinoksi. Ei kovin suurta pinoa, mietin itsekseni, ja samalla hymähdän omalle ajatukselleni. Eihän minulla ole edes näitä lautasia niin paljon, että niistä kovin suurta pinoa saisi aikaiseksi. No, mutta onhan ne kuitenkin pakattava huolellisesti, kun ei tiedä, minkälaiseen tärinään ne vielä muuttokuormassa joutuvat ennen kuin perillä ollaan, kun matka kestää kuitenkin monta tuntia. Olen niin keskittyneenä omiin ajatuksiini, että suorastaan säikähdän, kun ovikello kilahtaa. Ovella seisoo Martti, joka on ystävistäni kaikkein paras. Olemme joskus tutustuneet samoilla valokuvauksen kursseilla ja pitäneet sen jälkeen yhteyttä. Joskus valokuvaamalla, videoita kuvaten tai vain kyläilemällä. Välillemme on syntynyt ystävyys, jota pidän arvok-

kaana. Tunnen kuitenkin usein huonoa omaatuntoa siitä, että oma epäsosiaalisuuteni ei ole antanut kaikkea sitä, mitä hyvään ystäväyhteemme olisi pitänyt. Kun hänelle kerroin muutostani, hän halusi heti tulla auttamaan siinä. Tuo pyyteetön avuliaisuus kertoo niin paljon hänestä ihmisenä, kuin myös ystäväenä ja kaverina.

»Terve, tulehan peremmälle», pyydän.

»Sinä olet pakannut jo paljon tavaraa», hän toteaa samalla istuen keittiössä olevan sänkyni reunalle.

»Joo, onhan sitä jo aika paljon tullut pakattua, mutta vielä tässä riittää pakkaamista», totean. Olenhan koko aamupäivän pikkuhiljaa pakannut pieniä tavaroita laatikoihin, ja keittiön pöytä on täynnä pakattavia astioita. Onneni on ollut se, että aikaa on ollut riittävästi, eikä mitään tulenpalavaa kiirettä ole tarvinnut pitää.

»Juotko kahvia, jos keitän?» kysyn.

»No, voihan sitä kupin juoda», hän vastaa katsellen juuri äsken tekemääni sanomalehdillä pehmustettua lautaspinoa. Siirtelen astiapinoja sivummalle pöydässä tehden tilaa kahvikupeille, jotka katan pöydälle kumpaakin varten. Perkolaattorista tuleva kahvin tuoksu täyttää pienen keittiöni ja saa jo janoisen suuni melkein tuntemaan kahvin maun, jota se kohta tulee saamaan.

»Tässä tätä kahvia.»

Kaadan kahvia hänelle laittamaani kuppiin ja sitten myös itselleni.

»Kiitos», hän istuu pöydän ääreen katsellen siinä olevia lautasia.

»Miten sinä sen muuttoauton olet järjestänyt?» hän kysyy hämmentäen lusikalla kahvia ja sulatellen sokeria.

»Minä olen suunnitellut niin, että vuokraan pakettiauton, kun minulla ei ole niin paljon tätä tavaraa, niin ne mahtuu siihen.»

»Jaa, niin se voi olla ihan hyvä ja halvin ratkaisu», toteaa Martti pitäen pienen ajatustauon. »Miten sulla sitten siellä

uudessa asunnossa, onko sulla muuttoon talkoolaisia jo monta tiedossa?»

»No, eihän mulla vielä ole, sinä lupauduit täällä, mutta siellä perillä ei varmasti ole vielä ketään tiedossa. Vaikka minun tavaramääräni ei ole suuri, niin kyllä majanmuuttoon joku täytyy kaveriksi olla, eihän niitä yksinkään voi.»

»Niinpä», hän sanoo ja katselee ikkunastani avautuvaa näkymää.

»Minulla on kyllä muutama sellanen kaveri, kun asuu siellä, ehkä ne ainakin tulee, jos vaan ne muuten pääsee», lisää. Katson hänen kasvojaan, ja huomaan hänen olevan mielteliäänä, pohtivan jotain asiaan liittyvää, ja aavistan elekielestä hänen pian sanovan jotain.

»Jaa, kun minä ajattelin, että voinhan minäkin lähteä sun mukaan sinne, niin saat tavarat nopeammin uuteen sisälle.»

»Oikeastiko, lähtisitkö?» kysyn, vaikka sitten toisaalta hänet tuntien se ei kuitenkaan ollut mikään yllätys. Hän on avulias ja aina valmis auttamaan, sen olen hänestä aina huomannut.

»Joo, kyllä minä voin lähteä. Ja kun pitäähän se vuokra-auto tuoda tänne takaisin kuitenkin, niin minähän voin sen tuoda ja samalla pääsen itsekin takaisin.»

»No, kieltämättä sehän kyllä kävisi todella näppärästi, ainakin minun kannaltani.» Ajatus tuntui todella hyvältä, ja siihen ei minua tarvinnut sen enempää suostutella. Tiesin, että eräs ystäväni, Hessu, jonka olen tuntenut jo lähes kaksikymmentä vuotta, on myös lupautunut muuttoavuksi. Mutta hänellä ei ole mahdollisuutta lähteä etelään muuttokuorman mukaan, viehän se käytännössä koko pitkän päivän kuitenkin.

»Juotko vielä kahvia?» kysyn nähdessäni Martin jo juoneen kuppinsa tyhjäksi.

»No, mikä ettei», hän samalla ojentaa kuppinsa kohti minua, ja kaadan hänen kuppinsa täyteen.

»Oikeastaan on mukavaa päästä pois tästä juoppojen hotellista», sanon, mutta ajattelen kuitenkin samalla tämän vanhan

talon tarinaa.

»Niin, onneksi», ja hänen kasvoilleen leviää hyväntuulinen hymy.

Viimeisen vuosikymmenen aikana talo ja sen asukkaat ovat vaihtuneet ja koko talon luonne on muuttunut. Taloon on muuttanut kaikenkarvaista sekasakkaa, on juoppoja, on entisiä ja nykyisiä rikollisia, vankilasta vapautuneita ja vankilaan joutuvia, ties mitä. Viinan ja huumeiden käyttö ja myyntikään ei ole vierasta talon nykyisten asukkaiden keskuudessa. Tämä talo ei ole ollut enää pitkään aikaan se melko viihtyisä, mukava vanha talo, johon joskus aikoinaan muutin asumaan. Minä ristin tämän talon nimelle Hotelli Pilvi, en tiedä, mistä moinen nimi on mieleeni jäänyt, mutta se sopii niin hyvin tähän taloon ja kuvaa tämän talon sekä koko ympäristön elämäntyylä nykyisellään.

Mieleeni tulee vähän aikaa sitten laitoshoitoon siirretty naapuri, jonka juopottelu ei ollut missään hallinnassa. Hän oli vanha eläkeläismies, joka oli kovan juopottelun seurauksena menettänyt terveytensä. Hän liikkui huonosti, ja kävely oli selvänäkin horjuvaa ja epävarman näköistä, kun alkoholi oli tehnyt tuhojaan aivoissa. Aluksi hänen muuttaessaan naapuriini oli pari viikkoa ihan rauhallista ja hiljaista, mutta sitten alkoi juopottelevia ystäviä käydä kylässä. Monta päivää ja yötä kuuntelin rappukäytävän kolinaa ja meteliä, kun nämä vieraat kulkivat asuntoon ja pois sieltä. Ovi kävi vilkkaasti kuin ravintolassa ikään. Heidän viinan ja huumeen höyryisiin päihinsä ei kai tullut koskaan ajatusta, että muut ihmiset ehkä haluaisivat nukkua, tai että sellainen metelöinti voisi häiritä muita rappukäytävän asukkaita. Ei sellaista halua kuunnella eikä katsella, kun yrittää elää tavallista elämää ja haluaa saada täyden vastikkeen maksamalleen vuokralle. Kun elämä naapurissa nousee sellaisiin mittasuhteisiin, että ei enää ilkeä kutsua edes vieraita kylään. Ja kun itseä alkaa jo hävettää, että asuu tässä huumehotellissa, tulee sellainen pakottava olo, että minun täytyy päästä tästä jonnekin pois ja mieluummin

vielä sen verran kauas, että ei enää tämä tontti näy eikä huuto kuulu. Eräänä päivänä tunsin asunnossani kummallista hajua, jota ei oikein voi mitenkään tarkemmin määritellä. Se oli sellainen virtsan, ulosteen, viinan ja tunkkaisen tupakan hajun cocktail, joka tunki asuntooni vahvana. Avasin oven kurkistaakseni rappukäytävään, mutta ei siellä mitään näkynyt, vain tuo vastenmielinen löyhy, joka tuntui rappukäytävässä vieläkin vahvemmalta. Tiesin kyllä heti, että haju tulee juuri tuon vastapäätä asuvan miehen asunnosta. Avasin rappukäytävän välitasanteella olevat ikkunat selälleen auki toivoen, että se veisi noita hajuja edes hieman pois. Onneksi oli kesä eikä satanut vettä, niin että ikkunoita voi edes pitää huoletta auki. No, pari päivää se haju vielä tuntui mutta haihtui lopulta, kun kovasti rappukäytävää tuuletti ja asuntoakin piti joka-päiväisessä tuuletuksessa.

Eräänä päivänä samaa naapurin ukkoa raahasivat kaksi hänen juoppokaveriaan asuntoonsa. Naapuri oli täysin sammuneessa tilassa, kun häntä kuljetettiin kainaloista kannatellen pitkin pihaa parkkipaikan poikki, jalat velttoina ja kenkien kärjet maata ja asfalttia viistäen. Voi onnetonta ihmisen elämää, kun ei osaa ollenkaan hallita omaa juomistaan, ajattelin mielessäni katsellessani sirkusta, mitä nuo onnettomat juopot pitivät. Ja kun naapurit alkavat valittaa asiasta, he ovat heidän mielestään tiukkapipoisia ja vittumaisia. Niin se vain menee, että sellaisen nimen ja maineen saa, kun uskaltaa mainita asiasta ja vaatia säällisempää elämäntyyliä. Ja onpa joskus joku lausunut oikein tappouhkauksiakin, vaikkakaan ne eivät ole olleet kovin uskottavia, kun ne tulevat umpihumalaisen ja heikkokuntoisen vanhan ukon suusta. Tietää, että ei ainakaan tuosta ole tekemään itselleni mitään, eikä tarvitsisi paljon tyrkätä, kun kaatuisi maahan, lyömisestä puhumattakaan. Miten sitä voi ottaa vakavasti uhkauksen mieheltä, joka ei kunnolla edes jaloillaan pysy ja melkein tarvitsee jo rollaattoria päästäkseen kävelemään? Mutta viina antaa niin rohkean mielen esittää uhkauksia ja elää toisista välittämättä. Ehkä siinä on-

kin yksi viinan voima ja taika, että voi unohtaa olevansa heikko ja saattaa tuntea itsensä vahvaksi ja rohkeaksi tekemään lähes mitä vain. Ei tarvitse kantaa huolta huomisesta eikä ajatella, miten minä elän huomenna. Aika usein se näkyykin näissä juopoissa porukoissa, että kun eläke tai rahapäivä tulee, niin ei olla enää köyhiä eikä kipeitä. Viinakauppaan ajetaan tietenkin taksilla ja samoin maitokauppaan, vaikka se on vain parin korttelin päässä, mutta onhan sitä rahaa nyt. Kun muutama päivä on mennyt, niin ne samat likaiset ja haisevat lökäpöksyukot, monet oikein likaisia ja haisevia tenukpeppejä, harhailevat orvon näköisinä vailla päämäärää pitkin pihvoja, kyselevät vastaantulvilta, että olisiko lainata muutama lantti, että saisi ostettua ruokaa kaupasta, tai olisiko tarjota edes tupakka. Luulisihan sitä, että ihminen viisastuu edes vähitellen, mutta ei suinkaan, ei ainakaan noiden miesten ja naisten kohdalla, vaan kuukaudesta toiseen ja vuodesta toiseen sama meno jatkuu ja usein vielä paheneekin entisestään. Sitä samaa jatkuu niin kauan, kunnes ollaan haudassa tai sitten jossain laitoshoidossa, kuten tuo minun naapurinikin lopulta oli.

Eräänä päivänä haistoin jälleen samanlaisen hajujen cocktailin, jota olin jo vähän aiemminkin joutunut haistelemaan. Nyt vain haju oli entistäkin vahvempi, niin että se sai minut yökötteleämään ja mielessäni jo kiroamaan tuon naapurin ukon ja koko tämän talon sekä asunnon. Avatessani oven rappukäytävään näin hänen ovensa olevan täysin selällään, ja asunnosta levisi tuo valtava löyhy koko rappukäytävään. Avonaisesti ovesta näin asunnon lattiat, jotka olivat joka puolelta ulosteessa ja virtsassa. Itse ukkoa en missään nähnyt enkä kyllä sillä hetkellä välittänyt nähdäkään, painoin oven vain nopeasti kiinni niin, että tuota hajua ei tulisi niin paljon. Laitoin jälleen kaikki rappukäytävän ikkunat selälleen, niin että paikat tuulettuisivat kunnolla. Pihalla näin taloyhtiön siivoojan, jolle esitin nöyrän pyynnön käydä siivoamassa meidän rappukäytävä jollain helvetinmoisella myrkyllä niin, että yö-

köttävä haju edes vähän hellittää.

»No kuule, minulla on kyllä aika vahvoja myrkkyjä varastossa, minä tulen kohta sinne», hän tuumasi ja poistui hakemaan pesuaineita ja välineitä. Vähän ajan kuluttua kuulin asuntooni ääniä, kun hän oli työssä pyynnöstäni. Kun avasin oveni, niin siellä hän siivosi, ja hänen ilmeensä kertoi kaiken.

»Voi herra jumala tätä hajua», hän kauhisteli, nyrpisteli nenäänsä ja yökkäili. »Miten voi kenenkään ihmisen paska haista näin kauheelle... minä kohta oksennan.»

»No, elä muuta sano, ja kun tuo haju leviää joka kämpppään.»

»Ei herra jumala, tästä on tehtävä virallinen ilmoitus. Tässä hän menee tuo asuntokin pilalle.»

»No, on on... minä olinkin jo yhteydessä tuonne taloyhtiöön, ei kai näin voi jatkua», totesin samaan.

No, aikansa kun kesti, ei mennyt montaa viikkoa, kun hänet sijoitettiin jonnekin hoitokotiin. Eihän sellaisesta ole yksineläjäksi, sen kai hän itsekin jollain tavalla ymmärsi, ainakin ollessaan lopulta myös pitkästä aikaa selvänä, kun sairaalassa ja hoitokodissa ei ole tarjolla viinaa. Kyllä sitä toivoo, että uusi asunto ja talo, johon olen muuttamassa, ei olisi toinen pilvihotelli. Että ei käy niin, että lähtee sutta pakoon ja tulee karhu vastaan. No, sen näkee sitten, kun uudessa paikassa on aikansa asunut, mitä se on.

Juotuaan kahvit Martti lähti jatkamaan omia askareitaan ja minä jäin pakkaamaan tavaroitani edelleen. Istahdin hetkeksi katselemaan ikkunasta näkyvää pihaa, joka suurimmalta osaltaan on parkkipaikkaa sekä rakennustyömaata aiemmin purettujen talojen paikalla. Olen katsellut noita vastapäisiä taloja, niiden asukkaita ja parkkipaikan liikennettä yli kolmekymmentä vuotta, ja tunsin tavallaan haikeutta siitä, vaikka niin mielelläni täältä pois lähdenkin. Olen nähnyt niin monenlaisia asukkaita ja ihmisiä tuolla ulkona, siellä on monenlaisia tarinaa, suruja sekä iloja. Ja mitä kaikkea nämä pihat ja talot onkaan nähneet, sitä ei kukaan ihminen voi kertoa. Me ihmiset voimme muuttaa muualle asumaan, mutta talot har-

vemmin vaihtavat paikkaa. Kun ne ovat tulleet tiensä päähän, ne tuhoutuvat omille paikoilleen, tavalla tai toisella. Se kehitys on vääjäämätön lopulta, vaikka me yritämmekin joitakin taloja suojella, pitää ikään kuin väkisin hengissä. Se onnistuukin aikansa mutta tulevaisuudessa se lopputulos on aina sama, sen on historia osoittanut. Ihmisen aikakäsitys on niin rajallinen tässä maailmassa, että se, mikä meille tuntuu ikuisuudelta, onkin vain pieni hetki tässä maailmankaikkeuden todellisuudessa, tällä häviävän pienellä Maa-nimisellä planeetalla, joka on niin pieni, kuin itikan kakka valtameressä. Kaikki se, mitä me nyt suojelemme, häviää lopulta kuitenkin, kuten myös ihminen itse. Missä onkaan sitten se raja, mitä kannattaa säilyttää, mitä on parempi purkaa ja hävittää pois? Ei ole varmaan järkevää säilyttää jokaista nakkikioskia vain sen takia, että joku on saanut päähänsä, että se on arvokasta menneisyyttä. Kulttuuri ja yhteiskunta, joka ei rakenna uutta, on käytännössä pysähtynyt ja kuollut. Onko sellaisella pysähtyneellä ja kuolleella yhteiskunnalla tai kulttuurilla lopulta mitään merkitystä tai annettavaa yhdellekään ihmiselle?

Makaan sängylläni ja herään valkenevaan elokuun aamuun. Kirkastuva, taivaanrannasta nouseva aurinko valaisee keittiöni ja vuoteeni, joka on seinän vieressä. Tämä on myös makuuhuoneeni, sillä pienen asuntoni huonekalujen sijoittelussa ei sängylleni ole muuta paikkaa löytynyt kuin keittiön seinänvierus. Makaan vielä hetken selälläni ja katselen aurin-
gonvalon luomia kuvioita katossa. Olen viime päivät niin ahkerasti pakannut tavaroitani ja valmistellut muuttoani, että olen unohtanut täysin kaiken muun, mitä ympärilläni on. Katsellessani kauniita valokuvioita katossa muistelen myös lapsuuttani ja nuoruuttani tässä kaupungissa. Se kaikki on niin urautunut sieluni syvyyksiin ja sydämeni sopukoihin, että tunnen ja tiedän, että ne siellä säilyvät kuolemaani saakka. Mieleeni palautuu edellinen kesä, jolloin kuin ennustuksena tulevasta muutostani tein ystäväni Pirkon kanssa videon omista lapsuuteni maisemista. Vaikka ei tuo pieni kymmenen minuutin pituinen videonpätkä mikään suuri taideteos tai saavutus olekaan, niin minulle sillä oli jollain ihmeellisellä tavalla merkitystä. Tunsin tyydytystä siitä, että olin tallentanut elävästi niitä paikkoja ja maisemia, joissa lapsuuteni oli. Pääsin kertomaan myös hieman paikkoihin liittyvää historiaa minun oman elämäni kautta. Halusin tietenkin myös, että se olisi julkisesti kaikkien nähtävillä, niin mikä sen parempi paikka sellaiselle olisi kuin julkinen nettiverkko, jossa kuka tahansa voi sen katsoa. Heti julkaisun jälkeen aloin saada pa-

lautetta, jossa huomasin niin monen muunkin ihmisen muis-
televan omaa lapsuuttaan ja nuoruuttaan samoissa paikoissa.
Sain viimein kammettua itseni ylös sängystä, avasin ikkunan,
ja sieltä tulvi sisään lämmin kesäinen ilma. Saattoi olla pian
jo viimeisiä kunnan kesäpäiviä, olihan elokuu jo melko pit-
källä. Ajoin partani ja huiskin kylmää vettä naamallaeni saa-
dakseni itseni kunnolla hereille. Keitin ison mukillisen teetä,
jonka nautin kahden leipäviipaleen ja kananmunan kanssa.
Siinä on se minun aamiaiseni, ja sillä jaksan vähintäänkin
lounasaikaan saakka. Ajattelin pitää vapaapäivän tavaroiden
pakkaamisesta, eihän minulla vielä ollut mitään hoppua nii-
den kanssa. Kaikki tarvittavan kyllä ehtii vielä hyvin tehdä,
koska olin aloittanut muuttovalmistelut jo hyvissä ajoin.
Kesäpäivä näytti niin kauniilta, että en malttanut jäädä neljän
seinän sisään, muuttolaatikoiden ja muun tavarankeskelle.
Otin kaapista kamerareppuni, heitin kengät jalkaani ja suun-
tasin askeleeni ulos. Raahasin alakerran varastosta minulle
aina niin uskollisen palvelijani, sinisen Raleigh-polkupyörän-
i, joka on jo kohta kymmenen vuoden ajan minua hyvin pal-
vellut. Siirtänyt minua paikasta toiseen aina siihen suuntaan
ja paikkaan, minne minä sitä olen ohjannut. Asettelin kame-
rajalustan tavaratelineelle ja polkaisin itseni matkaan kohti
Honkalahtea, joka on minulle jo lapsuudesta tuttu paikka.
Olen siellä joka kesä käynyt ja nähnyt, kuinka ranta muuttaa
kasvojaan vähitellen koko ajan. Ranta-alue on melkoisen laa-
ja pitkine venelaitureineen, uimarantoinen sekä pitkine met-
säpolkuineen. Ajelen hiljakseen polkien ja tunnen lämpimän
kesätuulen hyväilevän kasvojani. Mieleeni tulvii ajatus tai
jonkinlainen haave talosta Välimeren rannalla. Talo, joka si-
jaitsee pienellä kukkulalla, antaa esteettömän näkymän me-
relle ja vaaleana hohtavalle hiekkarannalle. Talolleni johtaa
kapea, mutta autollakin ajettava hiekkatie. Piha on pieni mut-
ta sen siististi ajeltu nurmikko ja pihaa reunustavat pensas-
maisat puut luovat lähes paratiisimaisen alueen. Talo on sato-
ja vuosia vanha, kaksikerroksinen pieni talo, jonka alakerras-

Tarina ei ole elämäkerta vaan osa elämää. Kirjan päähenkilön elämä on yksinkertaista, mutta jotain suurta ja odottavaa.

Kirjan tarina on osa omaa elämääni ja osa jonkun toisen. Kaiken kaikkiaan se sisältää outoja sattumuksia ja myös yliluonnollisia tapahtumia, joille ei löydy järkevää selitystä.

BoD

9

789528

045694